

ISABEL OLIVA – 96 ANYS

“L’important són les ganes de fer coses”

ara DIUMENGE, 29 D'AGOST DEL 2021

11
dossier

ISABEL OLIVA - 96 ANYS

“L’important són les ganes de fer coses”

MARIA GARCIA
GIRONA

Nascuda el 1924, Isabel Oliva i Prat va viure una segona joventut quan es va jubilar. Amb 70 anys va començar a escriure poesia i fins ara ha publicat 18 llibres, molts d'ells premiats. Així mateix, ha guanyat diversos guardons, com el premi ADAC a la Normalització Lingüística i Cultural (2018), els Jocs Florals de Calella (2012, 2016 i 2021) i el Premi Recull de Blanes (2015). I, per si fos poc, fa tan sols uns mesos, TV3 li va dedicar una sèrie documental, *Senyora Isabel*, realitzada per la seva neta.

Oliva era mestra i els darrers anys va treballar a l'escola de Font de la Pólvara, un barri vulnerable de Girona, on els alumnes encara la recorden. Al principi de jubilar-se, amb 66 anys, va buscar tota mena d'activitats per “omplir un buit molt gran”, el que va sentir al deixar la feina.

Cuidava els seus nets, feia voluntària fent classes de català, va reprendre les classes de piano que havia fet de petita i es va apuntar també a classes de pintura. Però com que no va trobar la seva “pròpia veu” en el món pictòric, va decidir provar sort amb la literatura. Es va apuntar a un taller de poesia que impartia Sam Abrams a la Casa de Cultura de Girona, i va animar-se a escriure els primers versos.

Primer va presentar les poesies a diferents premis, que va acabar guanyant; i, amb 74 anys, va publicar el seu primer llibre de poemes, *Terra de fang*. Ara, amb 96 anys, ja suma 17 títols més, l'últim *La persistència de la memòria*, que va presentar aquest juliol passat, un any

més tard de sortir a la llum. “Vam haver d'anul·lar la presentació per la pandèmia, però al final la vam poder fer”, diu recordant que la sala era plena de gom a gom de familiars, seguidors i amics que no s'ho van voler perdre.

El pilar de la família

Oliva, que és viuda, viu en una casa al centre de Girona que va construir el seu pare a principis del segle XIX, quan el barri del Mercadal estava rodejat d'hortos. Diu que no li agrada donar consells ni “sermone-

Literatura
Ha guanyat premis de poesia i als 74 anys va publicar el seu primer llibre

jar” perquè no sap com s'ho ha fet per viure tants anys ni quina és la clau per seguir al peu del canó amb gairebé un segle de vida. Però sí que creu que el més important és “no perdre mai les ganes de fer coses”. I ho concreta: “Que estiguin sempre enamorats de moltes coses: d'una pel·lícula, d'un poema, d'un quadre, d'un jardí... S'ha de buscar sempre coses de què enamorar-te”.

Un pilar fonamental per a ella ha sigut la seva família: té tres fills, cinc nets i tres besnets que la cuiden i la van a veure molt sovint.

“M'han ajudat moltíssim i m'han animat sempre. Per exemple, a escriure poesia”. Primer n'escriu amb paper i ploma, després va agafar l'antiga màquina d'escriure, fins que es va atrevir amb l'ordinador. “Vaig anar a classes per aprendre'n, però sobretot me'n van ensenyar els meus fills i nets. Encara no ho domino i no sé com adjuntar documents a un correu electrònic, amb això no me'n surto”.

Tot i això, sí que cada dia llegeix el diari online, fa sovint videotrucades, intercanvia correus electrònics i escolta molta música. “El vinil fa temps que no el poso, és tan pràctic això d'internet: tens moltíssima música a la teva disposició i sense haver de moure't de la cadira”. A més, també va aprendre a fer servir el mòbil i parla sovint per missatges tant amb la família com amb amigues i coneguts, a qui també els envia fotos amb les coses que fa en el seu dia a dia.

Dificultats en la mobilitat

La Isabel fa un temps que no pot caminar gaire bé perquè la van operar del fèmur i ja no pot passejar tota sola. I la falta d'autonomia és, potser, el que més greu li sap de fer-se gran. “Abans estava acostumada a anar amunt i avall, a fer la meua; però ara no puc anar sola”.

No obstant això, per a ella, la vellesa també té parts positives. “Veus la vida d'una altra manera, perquè vas de tornada de tot, i t'illusioes com una criatura”, diu. I confessa que si quan es va jubilar hagués arribat a saber que viuria 30 anys més, “hauria muntat una botiga”. “O potser m'hauria aliat amb algú altre per muntar alguna cosa sense afany de lucre”, diu rient mentre acaricia el seu gran aliat a casa: l'Angelet, el gat que l'acompanya des de fa 20 anys. —

DAVID BORRAT

https://www.ara.cat/societat/secret-arribar-100-anys-em-cuiden-familia-prop-testimonis-envelliment_130_4097907.html